

O abrigo de vento círculo,
Sentada ó pé dos valados
Q' hai nos *Casás* de Nemiña,
Os cabelos pieitando,
C' un lindo pieite d' ouro,
Que deslumbraba ó mirálo;
Cantaba á fada Rouriz,
Cousas do tempo pasado:

*Eran Manoel Leis e Baña,
Barrentos, Lastres é os Paz;
Eran Piñeiro e Leis Busto,
Ruiz, Canosa é Currás;
Arxomil, ó da Redonda,
(Nunca se m' esquencerán)
Pedro Rodriguez, O campo,
Lourenzo, é Castro Romai;
Francisco de Castiñeira,
Cristobo, morto en agraz;
Mauro Fernandez, Menecho,
Manoel Romero é Pon... al.»*

Esta parte do seu canto,
Ben non se poido escoitar:
(Sopraba ó aire muy recio,
Nos valados dos *Casás*)
E, cal son de doce corda,
O longe foi espirar.

*«Lastres, era de Mugía,
A areósa, á seca, á triste:
Leis, era de Suxo, é Ocampo,
Da terra de Villarmide:
Leis Busto, de Coucieiro:
Barrentos de Morpeguite;
De Corcubion os outros,
Non eran fora dos lindes:*

*Os outros, ou Bergantiña,
Todos tí nacél-os viches.*

*Estes foran os rapaces,
Que nunca me sahirán
Da memoria, porque un tempo,
Soían ben alegrar,
Estes lugares q' agora,
Muy sós é tristes están.*

*¡Ou rapacetes rebertes,
De tenro corpo lanzal;
E tan libres, com' os corvos,
Do facho de Touriñan!*

*Nas clunas do meu pulacio,
Que baixo da terra está,
Os vosos nomes garridos,
Para sempre hei de grabar.»*